

og Staten de 900 Kr., ligesom Tilfældet er for de aandssvages og døvstummes Vedkommende. Men Bestemmelserne herom er ikke helt klare. Jeg synes i alt Fald, det vilde være ganske urimeligt, om Familier, der selv kunde betale de 1500 Kr. for deres Børn, med Loven i Haand skulde kunne sige: Vi behøver ikke at betale mere end 600 Kr.

Dette er i det store og hele, hvad Lovforslaget rummer. Jeg skal senere tillade mig at foreslaa nedsat et Udvalg, i hvilket vi vil kunne tage navnlig Hovedspørgsmaalene om Undervisningspligten og om Kommunernes Pligt til at yde Tilskud op.

H. P. Johansen: Det Lovforslag, der her er Tale om, begynder med at fastslaa, at ethvert Barn, der lider af Blindhed, eller hvis Syn er saa svagt, at det ikke kan følge den almindelige Undervisning i Skolerne eller i særlige, dertil indrettede Skoler, skal i Blindeskole, og Optagelsen skal ske i Barnets 8de Aar. Jeg maa dog forudskikke den Bemærkning, at det naturligvis ikke gælder saadanne Børn, hvis Forældre paa anden Maade sørger for deres Børns Undervisning paa forsvarlig Maade. I disse 4—5 Linier er det kort og godt fastslaaet, hvad det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, nemlig, som det allerede er nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, at indføre Undervisningspligt for blinde Børn i Lighed med, hvad der gælder for andre Børn.

Nu er det ofte blevet fremhævet fra forskellige Sider, at det er underligt og uheldigt, at man ikke tidligere er skredet til den Reform at indføre Undervisningspligt for blinde Børn. Der er blevet peget paa, at man har haft Undervisningspligt for døvstumme Børn i mere end 100 Aar. Det er ogsaa rigtigt, at det er paa et noget sent Tidspunkt, man skriider til denne Reform, men der er dog to Ting, jeg synes, man maa bemærke i denne Forbindelse. Der er for det første dette, at de allerfleste — ikke alle, men de allerfleste — blinde Børn er blevet undervist paa dertil indrettede Skoler, og for det andet dette, at ogsaa i Udlandet har man paa et langt, langt senere Tidspunkt forsøgt at undervise blinde Børn, end man har forsøgt at undervise døvstumme Børn. Hvis man f. Eks. gennemblader de gamle Fagskrifter, som omhandler dette Spørgsmaal, vil man se, at paa et meget tidligt Tidspunkt har man specielt i Udlandet beskæftiget sig med at undervise døvstumme Børn, ja, der skrives endog, at den første Døvstummelærer begyndte sin Virksomhed allerede 1584. Saa langt gaar dette Spørgs-

maal tilbage. Men det er ikke mere end godt 100 eller saadant noget som op imod 150 Aar siden, man i Udlandet først begyndte paa at undervise blinde Børn. Jeg mener, at hvis man tager dette i Betragtning, maa man erkende, at Danmark ogsaa paa dette Omraade er fulgt med. Det var som bekendt i 1811, den første Blindeskole blev oprettet her i København. Men det, vi efter min Opfattelse har manglet, er Undervisningspligten. Det har bevirket, at der er nogle Børn, der saa godt som ingen Undervisning har faaet. Mit Parti erkender fuldt ud, at der kan være Grund til at indføre Undervisningspligt ogsaa for blinde Børn, og vi kan derfor støtte den højtærede Socialminister i det Lovforslag, som han har fremsat.

Ud over disse Bemærkninger ønsker jeg blot at sige, at jeg gaar ud fra, at hvis der først er Enighed om § 1, vil der ogsaa meget let blive Enighed om de andre 5 Paragraffer. Hvis der først er Enighed om at indføre Undervisningspligten, vil de andre Paragraffer rimeligvis ikke fremkalde nogen nævneværdig Meningsforskel. Men nu er der maaske nogle, der vil sige: Lad Hjemmene om det, lad det være en frivillig Sag, det er et Omraade, hvor Staten ikke bør gribe ind. Det ærede Medlem, der talte for Venstre, hældede jo ogsaa til den Opfattelse, at her var et Omraade, hvor Staten ikke skulde gribe ind. Jeg vil svare den ærede Ordfører for Venstre med at sige: Ja, hvis det var Følelsen alene, der skulde raade, antager jeg, at omtrent alle vilde sige som den ærede Ordfører; men jeg tror ikke, man har Lov til alene at lade Følelsen raade paa et Omraade som dette, idet man derved let kan komme til at volde stor Uret baade mod den ene og den anden af de interesserede Parter. Man kan komme til at begaa Uret f. Eks. overfor Samfundet; thi hvis disse Børn ikke faar en forsvarlig Uddannelse, vil de meget let komme til at falde Samfundet til Byrde. De faar ikke lært noget særligt, de faar ikke noget Erhverv, og det bliver da Samfundet, som kommer til at forsørge dem. Men det er maaske ikke det værste, endskønt det kan være slemt nok; det værste er, at man ogsaa kommer til at øve Uret overfor Børnene, naar man ikke gennemfører Undervisningspligten. Jeg skal tillade mig at erindre ærede Medlemmer om en pædagogisk Grundsetning, som vi alle kender, og som med jævne Ord kan udtrykkes saaledes, at Lediggang er en Ulykke for Børnene, og at Børnenes Trang til Virksomhed skal man sørge for at tilfredsstille. Det er min Tro, at Barnets Fantasi, hele Sjæleliv og Udvikling meget let kan forsumpe, hvis det gaar